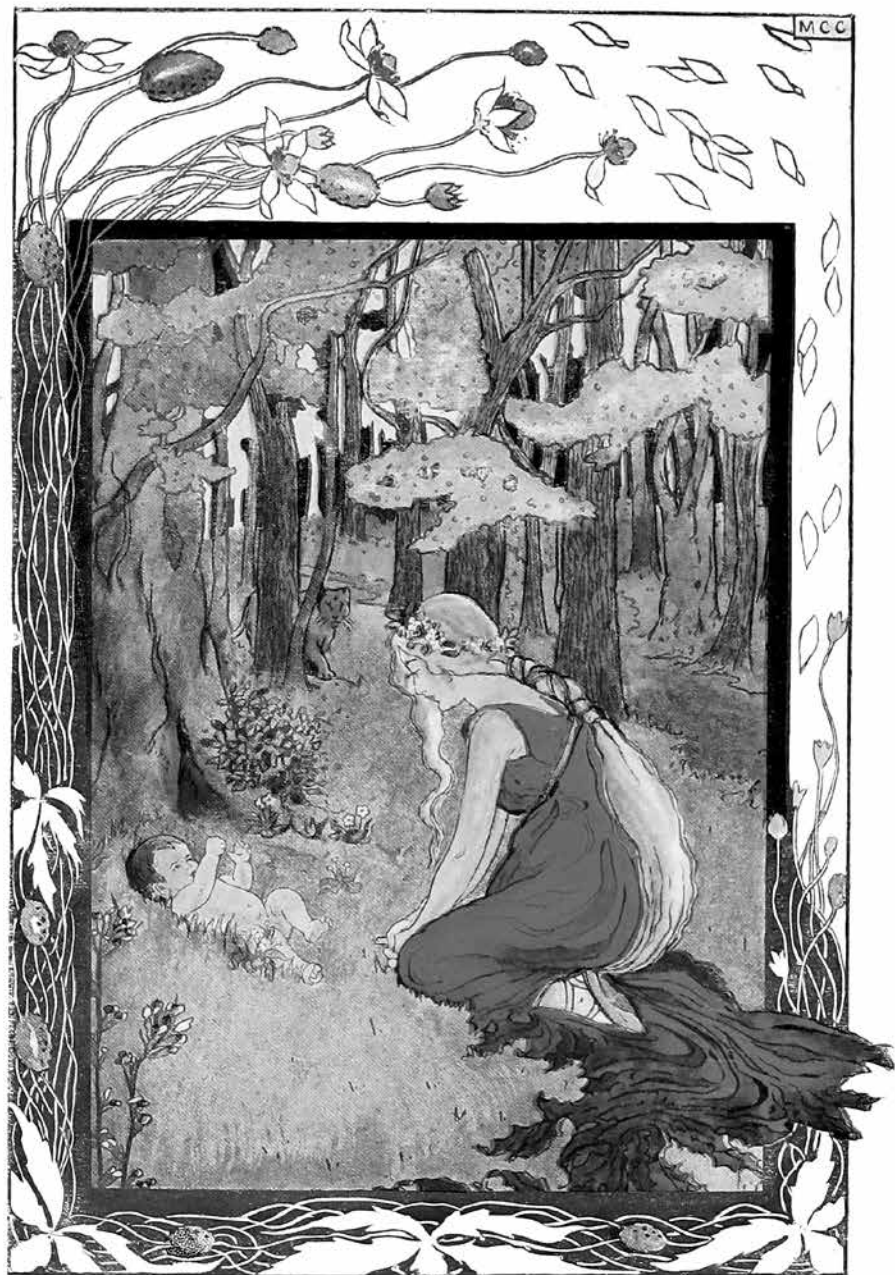

LYMAN FRANK
BAUM

• obuolys •

LYMAN FRANK BAUM

*Tikroji
Kalėdų Senelio
istorija*

Mary Cowles Clark
ilustracijos

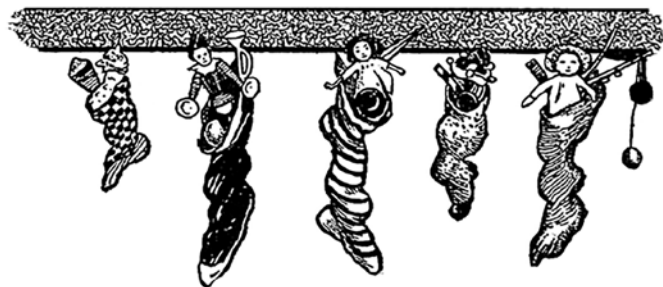
Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

TURINYS

VAIKYSTĖ

1. Burzė	11
2. Miško vaikas	13
3. Priėmimas	21
4. Mikalojus	24
5. Miškų valdovas	30
6. Mikalojus atranda žmogiškumą	35
7. Mikalojus palieka mišką	43

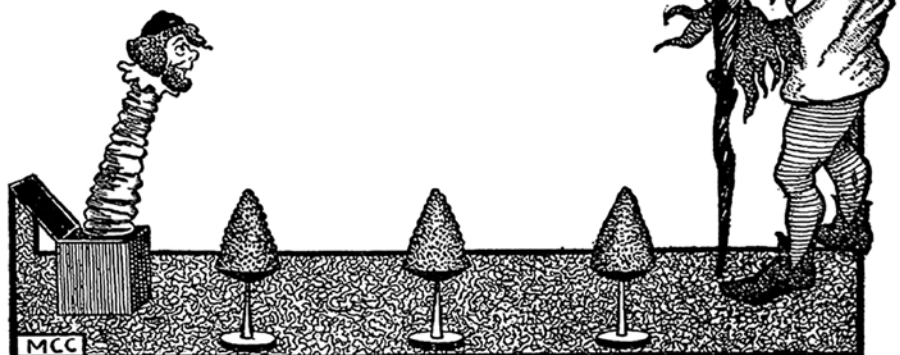
SUAUGUSIOJO GYVENIMAS

1. Linksmasis slėnis	53
2. Kaip Mikalojus pagamino pirmąjį žaislą	64
3. Kaip rylai dažė žaislus	72

4. Kas išgąsdino mažąją Meirę	84
5. Kaip Besė Blaitsom atvyko į Linksmąjį slėnį	91
6. Ogvų nedorybės	103
7. Didžioji gėrio ir blogio kova	114
8. Pirmoji kelionė su elniais	125
9. Šventasis Mikalojus!	140
10. Kalėdų išvakarės	143
11. Kaip prie kaminų buvo pakabintos pirmosios kojinės	157
12. Pirmoji Kalėdų eglutė	168

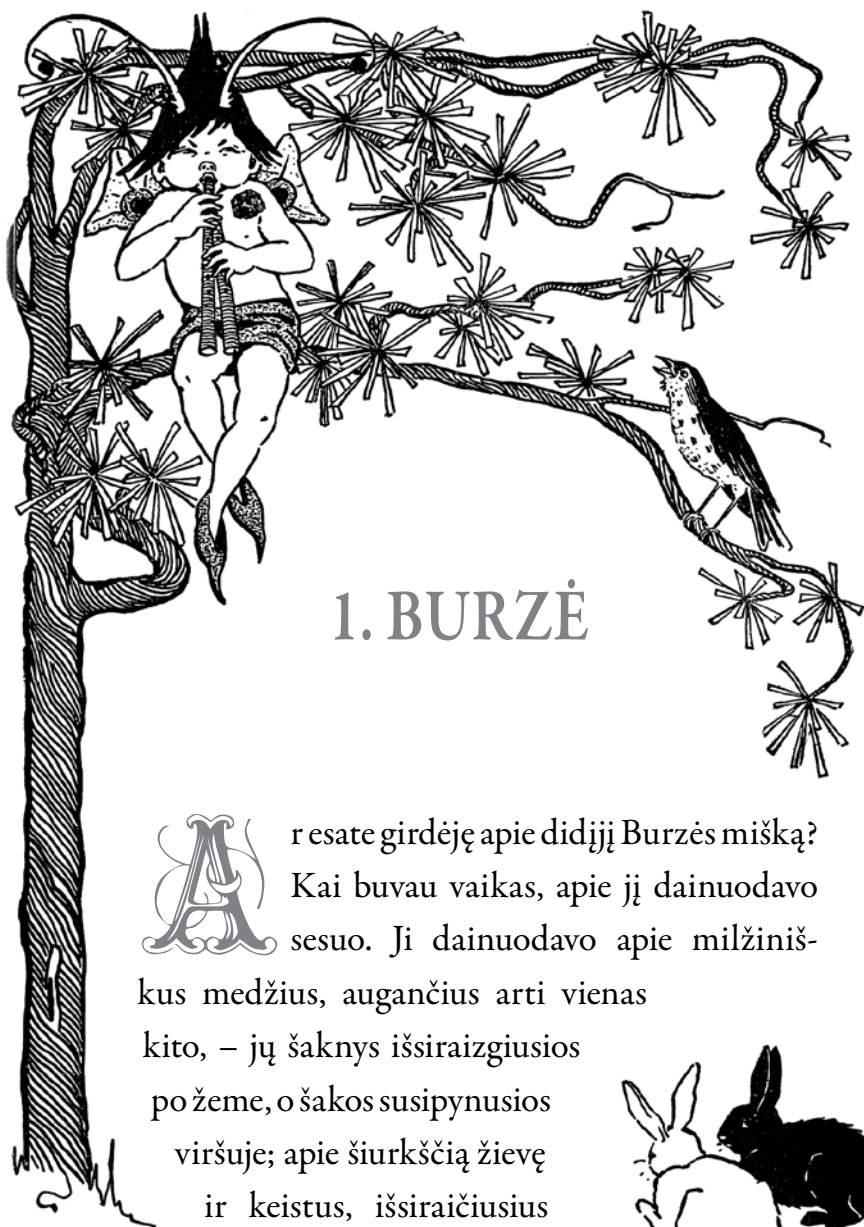
SENATVĖ

1. Nemirtingumo apsiaustas	177
2. Kai pasaulis paseno	190
3. Kalėdų Senelio padėjėjai	196

VAIKYSTÈ

1. BURŽĖ

Ar esate girdėję apie didįjį Buržės mišką? Kai buvau vaikas, apie jį dainuodavo sesuo. Ji dainuodavo apie milžiniškus medžius, augančius arti vienas kito, – jų šaknys išsiraizgiusios po žeme, o šakos susipynusios viršuje; apie šiurkšnią žievę ir keistus, išsiraičiusius

ūglius; apie vešlią lapiją, gaubiančią visą mišką, išskyrus tas vietas, kur saulės spinduliai rasdavo plyšelį, pro kurį pasiekdavo mažus žemės lopinėlius, ir ant samanų, kerpių ir sudžiūvusių lapų mesdavo keistus ir įspūdingus šešėlius. Burzės miškas galingas, didingas ir nuostabus visiems, besislepiantiems jo pavėsyje. Iš saulės nušviestų pievų įžengus į jo labirintus iš pradžių jis atrodo niūrus, paskui malonus, o vėliau kupinas nesibaigiančių įspūdžių.

Šimtus metų jis klestėjo visa savo didybe, o jo apsuptyje tvyrojo tylą, kurią sutrikdydavo tik judrių voveraičių čiauškėjimas, laukinių žvėrių riaumojimas ir paukščių giesmės.

Beje, Burzė turi ir savų gyventojų. Gamta iš pat pradžių čia apgyvendino fėjas, knukus, rylius ir nimfas. Kol miškas gyvuos, tol šios mielos nemirtingos būtybės turės namus, prieglobstį, žaidimų aikštelę ir galės netrukdomos linksmintis jo gilumoje.

Civilizacija dar nepasiekė Burzės. Įdomu, ar kada nors pasieks?

2. MIŠKO VAIKAS

Kadaise, taip seniai, kad mūsų seneliai vargu ar galėjo girdėti apie tai kalbant, didžiajame Burzės miške gyveno miško nimfa vardu Necilė. Ji buvo artimai susijusi su galingąja karaliene Zurline ir gyveno išsikerojusio ąžuolo pavėsyje. Kartą per metus, Pumpurų dieną, kai medžiai išleisdavo naujus pumpurus, Necilė laikydavo auksinę Ako taurę prie karalienės lūpų, o ši iš jos gerdavo miško gerovei. Taigi, kaip matote, ji buvo svarbi nimfa, be to, buvo kalbama, kad ją labai vertino dėl grožio ir grakštumo.

Kada ji buvo sukurta, ji negalėjo pasakyti, karalienė Zurlinė negalėjo pasakyti, pats didysis Akas negalėjo pasakyti. Tai buvo labai seniai, kai pasaulis buvo naujas ir reikėjo nimfų, kurios saugotų miškus ir rūpintųsi jaunų medelių poreikiais. Tada, kažkurią nelemtą dieną, atsirado Necilė: skaisti, graži, tiesi ir liekna kaip medelis, kuriam saugoti ji buvo sukurta.

Jos plaukai buvo rudi kaip kaštonai, akys mėlynos saulės šviesoje ir violetinės šešėlyje, skruostai žydėjo rausvai – taip, kaip saulėlydis nudažo debesis, lūpos raudonos, putlios ir saldžios. Jos apdaras buvo žalias kaip ąžuolo lapai – visos miško nimfos rinkosi šią spalvą ir nežinojo jokios kitos gražesnės. Jos dailios kojos buvo įautos į sandalus, o galva be jokio apdangalo, išskyrus šilkines kasas.

Necilės pareigos buvo nesunkios ir paprastos. Ji saugojo, kad po jos medžiais neaugtų kenksmingos piktžolės ir neatimtų jos globotiniams reikalingo žemės maisto. Ji gąsdino gadgolus, kurie piktdžiugiškai skriedavo į medžių kamienus ir juos taip sužeisdavo, kad šie nuvirdavo arba žūdavo nuo jų

nuodingo prisilietimo. Sausuoju metų laiku ji nešdavo vandenį iš upelių ir tvenkinių ir laistydavo savo ištroškusių globotinių šaknis.

Taip buvo pradžioje. Piktžolės išmoko vengti miškų, kuriuose gyveno miško nimfos, bjaurieji gadgolai nebedrįso prisiartinti, o medžiai užaugo ir sutvirtėjo, todėl sausrą ištverdavo geriau nei nauji išdygę. Taigi Necilei sumažėjo pareigų, laikas ėmė slinkti lėtai, metai darėsi vis nuobodesni – priešingai nei troško linksma nimfos dvasia.

Miško gyventojams tikrai netrūko linksmybių. Kiekvieną mėnulio pilnatį jie šokdavo karalienės karališkajame rate. Taip pat vykdavo Riešutų šventė, Rudens spalvų pokylis, iškilminga Lapų barstymo ceremonija ir Pumpurų dienos iškilmės. Tačiau šių linksmybių reikėjo ilgai laukti, o tarp jų slinko daug nuobodžių valandų.

Necilės seserys nemanė, kad miško nimfa gali jaustis nelaiminga. Ji tai suvokė tik po daugelio metų apmąstymų. Bet kai kartą suprato, kad gyvenimas ją erzina, ji nebeištverė – troško nuveikti ką nors tikrai

įdomaus ir leisti dienas taip, kaip miško nimfos iki šiol nesvajėjo. Tačiau Miško įstatymas neleido jai leistis į nuotykių paieškas.

Ši nuotaika labai slėgė gražuolę Necilę, kol kartą Burzės mišką aplankė didysis Akas. Jis leido miško nimfoms, kaip jos ir norėjo, atsigulti prie jo kojų ir išklausti jo tariamų išminties žodžių. Akas yra Pasaulio miškų valdovas, jis viską mato ir žino daugiau nei žmonės.

Tą naktį jis laikė karalienės ranką, nes nimfas mylėjo taip, kaip tėvas myli savo vaikus, o Necilė su daugeliu savo seserų gulėjo prie jo kojų ir nuoširdžiai klausėsi, ką jis kalbėjo.

– Mes taip laimingai gyvename, mano mielosios, savo miško glūdumose, – susimąstęs kalbėjo Akas, glostydamas savo žilstelėjusią barzdą, – kad nieko nežinome apie liūdesį ir nelaimes, kurios tenka vargšams mirtingiesiems, gyvenantiems atvirose žemės vietovėse. Tiesa, jie nėra mūsų kilmės, tačiau tokioms

teisingoms būtybėms kaip mes labai derėtų juos užjausti. Dažnai eidamas pro kokio nors kenčiančio mirtingojo būstą trokštu sustoti ir išguiti to vargšo kančią. Tačiau saikinga kančia yra natūrali mirtingųjų dalia, ir ne mūsų reikalas kištis į gamtos dėsnius.

– Vis dėlto, – tarė dailioji karalienė, linktelėdama auksine galva į Miškų valdovą, – būtų pagrįsta spėti, kad Akas ne kartą padėjo šiems nelaimingiems mirtingiesiems.

Akas nusišypsojo.

– Kartais, – atsakė jis, – kai jie dar labai maži – mirtingieji juos vadina vaikais – aš sustoju, kad išvaduočiau juos nuo nelaimių. Į vyrų ir moterų gyvenimus nedrįsau kištis – jie turi nešiti gamtos jiems užkrautą naštą. Tačiau bejėgiai kūdikiai, nekalti žmonių vaikai, turi teisę būti laimingi, kol užaugs ir galės pakelti žmogui skirtus išbandymus. Todėl jaučiuosi turįs teisę jiems padėti. Ne taip seniai – gal prieš metus – aptikau keturis vargšus vaikus, susigrūdusius medinėje trobelėje ir kone

mirtinai sušalusius. Jų tėvai buvo išvykę į kaimyninį kaimą maisto ir paliko ugnį, kad, kol jų nebus, ji šildytų mažylius. Tačiau kilo pūga ir taip užpustė kelią, kad jų kelionė namo pernelyg užsitęsė. Per tą laiką ugnis užgeso ir šaltis ėmė skverbtis į laukiančių vaikų kaulus.

– Vargšeliai! – sušnabždėjo karalienė. – Ir ką tu padarei?

– Pasišaukiau Nelką, liečiau jam atnešti malkų iš mano miškų ir pūsti į jas, kol ugnis įsiliepsnos. Kai kambarėlis, kuriame gulėjo vaikai, sušilo, mažyliai nustojo drebėti ir užmigo, kol grįžo jų tėvai.

– Džiaugiuosi, kad taip pasielgei, – tarė geroji karalienė, spindėdama į mokytoją, o Necilė, godžiai klausiusi kiekvieno žodžio, šnabždėdama antrino:

– Aš irgi džiaugiuosi!

– Šią naktį, – tęsė Akas, – priėjęs Burzės pakraštį išgirdau silpną verksmą, kurį, mano manymu, skleidė žmogaus kūdikis. Apsižvalgęs netoli miško radau

Skaitykite likusius
190 iš 208 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Pirmą kartą lietuviškai „Tikroji Kalėdų Senelio istorija“ – nuostabi Franko Baumo knyga su klasikinėmis niekada anksčiau nematytomis iliustracijomis.

Ispūdinga „Ozo šalies burtininko“ autoriaus knyga „Tikroji Kalėdų Senelio istorija“ – žavus pasakojimas apie Mikalojų – vaiką, kurį stebuklingame Burzės miške surado ir užaugino nimfa Necilė. Mikalojaus vaikystė prabėgo tarp nemirtingų būtybių – nimfų, rylių ir knukų, tarp gyvūnų ir augalų, pasaulyje, kur viešpatuoja tik gėris ir meilė.

Tačiau berniukas užaugo ir jam teko sugrįžti į realųjį žmonių pasaulį, iš kurio buvo kilęs, ir pažinti jo blogybes ir sunkumus – vargą ir skurdą, tamsiu šešėliu dengiantį daugybės vaikų gyvenimus. Taigi dabar, norėdamas palengvinti žmonių kančias, jis, padedamas nemirtingųjų draugų, turės susikauti su blogiu ir neteisybe, susidurti su nusivylimu ir ašaromis, kad suteiktų vaikams džiaugsmo ir išmokytų juos viskuo dalytis, rūpintis artimaisiais bei suprasti, kaip tai svarbu visai žmonijos ateičiai ir dabarčiai.

ANNO 2004

Kiekviena nupirkta knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-758-5

9 786094 847585

Grožinė literatūra > Pasaka

Viršelis: D. K. © D. K.

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS